

ζοντες ὅτι ἀφοῦ καὶ αὐτὸς μάθει τὴν ἀλήθειαν θὰ γελᾷ με ἡμᾶς· τὸν εὐρήκαμεν δὲ πλησίον τῆς θερμάστρας ἀνάπτοντα τὴν φωτίαν, ἔχοντα θήκην μὲ δύο πιστόλια καὶ ὑποδεχθέντα με μὲ θηριώδη βλέμματα.

— Διὰ τί, ἠρώτησεν εὐθύς, δὲν ἔφερες καὶ τὸν μάρτυρά σου;

Εἰς μάτην καὶ ὁ Βεϋρὼ καὶ ἐγὼ ἠγωνίσθημεν νὰ τὸν ἐκβάλωμεν ἀπὸ τὴν ἀπάτην· αὐτὸς ὡς λέων ὠρυόμενος, — Μὲ ἐκλαμβάνετε, εἶπε, διὰ παιδί; Νεὶ μὲν ἦσαν, ὡς λέγεις, δύο γυναῖκες εἰς τὸ θεωρεῖον, καὶ ὅτι ἐτράβιζα τὴν προσωπίδα τῆς μιᾶς· βλέπετε ὅτι ἐνθυμούμαι· τὸ ῥάπισμα ὅμως μὲ τὸ κατέφευγεν ὁ Ἀνδρέας, καὶ αὐτὸς θὰ μὲ δώσῃ λόγον. Μήπως δὲν γνωρίζω νὰ διακρίνω τὸ ῥάπισμα τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὸ ῥάπισμα τοῦ ἀνδρός; Τοιοῦτο ῥάπισμα εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ δώσῃ γυναικὸς χερί; Χρειάζεται αἷμα διὰ νὰ πλύνῃ τὸ μάγουλόν μου. Λοιπὸν δὲν θέλω λόγι· ἰδοὺ πιστόλια, καὶ λάβε μάρτυρα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βολωνίας.

Ἰδὼν δὲ ὅτι ἀνωφελῶς ἐπροσπάθουν νὰ τὸν μεταπίσω·

— Ἄς ὑπάγωμεν, ἀπεκρίθην ἀνυπομόνως. Χθὲς τὸ βράδυ μία νέα ἐτιμώρησε τὴν αὐθάδειάν σου, σήμερον ἐγὼ θὰ τιμωρήσω τὴν ἀνοησίαν σου.

Ἡ μονομαχία ἔγινε καὶ γνωρίζεις τὸ ἀποτέλεσμα· ὁ Μερβίλ ἔχει ἀκόμη δεμένον τὸν βραχίονά του καὶ ἡ πληγὴ τὸν ἐξεμέθισε. Τώρα ὁμολογῶν ὅτι ἡ μὲν πληγὴ τὴν ὁποίαν τὸν ἔδωκα εἶναι ἀρσενικὴ, τὸ δὲ ῥάπισμα θηλυκόν, εἶναι ἄκρος φίλος μου ὡς καὶ πρὶν.

— Καὶ ἡ φέρουσα τὸ κίτρινον τριαντάφυλλον; ἠρώτησεν ὁ Τεσιέ.

— Οὕτε τὴν εἶδα πλέον, ἀν καὶ ἔτρεξα παντοῦ ἕνα μῆνα ἐπ' ἐλπίδι νὰ τὴν ἀπαντήσω.

— Καὶ πῶς; τὴν ἠγάπησες;

— Τὴν ἠγάπησα ὡς γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀπαντᾷ τις μίαν φορὰν εἰς τὸν χορὸν.

— Ἄρα δὲν ἠξεύρεις ποία ἦτον.

— Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα ὅτι εἶναι χορεύτρια ἢ θεατρίνα· ἀλλὰ τόσῳ νέῳ καὶ δροσερῷ δὲν ἦτον δυνατόν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ποτὲ ψιμμύθιον δὲν ἐμόλυνε τὸ πρόσωπόν της.

— Λοιπὸν ἦτον ἄγγελος, ὑπέλαβε σαρκαστικῶς ὁ Τεσιέ.

— Ἄγγελος ὁπωσοῦν πεπτωκώς. Δύο νέαι γυναῖκες μόναι εἰς δημόσιον χορὸν, τὸ πρᾶγμα ὑποπτον. Φοβοῦμαι μήπως ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος, μόνην περιουσίαν ἔχων τὸ κάλλος, ἐγγράφῃ τὰ κεφάλαιά του εἰς τὸ μέγα κατάστιχον τῆς δημοσίης διαφθορᾶς. Κρίμα τῇ ἀληθείᾳ, διότι εἶναι καὶ νέῳ καὶ ὠραίᾳ· ἀλλ' οἱ Πηρίσιοι εἶναι ἀκάθαρτος ἄδυσσος.

Ὅπωςδὴποτε, εἴτε ὑπανδρευμένη εἶναι, εἴτε ἀνύπανδρος, ἀδύνατον νὰ ἰδῇς ὠραιότερον πλάσμα. Ἄν ἤξευρα νὰ ζωγραφίζω θὰ τὴν ἐξεικόνιζα θυμασίως, διότι ἀκόμη μὲ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω. Φαντάσου πρόσωπον ἰταλικόν, τοῦ ὁποίου τὸ κάλλος λαμπρύνεται ἀπὸ τὸν θυμὸν· μαλλί· μαῦρον, μέτωπον παρθενικόν, ῥώθωνας εὐκινήτους καὶ ἐμπνευστὸς ὡς οἱ τοῦ ἐν Βελθεδέρε Ἀπόλλωνος, στόμα παιδικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐβλεπες σειρὰν λευκοτάτων μαργαριτῶν, μάγουλα ἀνθηρὰ, βλέμμα λέντος!

— Χωρὶς νὰ ἠξεύρης, ὑπέλαβεν ὁ Τεσιέ, ἐξωγράφησες τὴν Οὐρανίαν. Καὶ αὐτὴ ἐνίοτε ἔχει βλέμμα λέντος, καὶ τότε ζαρύνω εἰς μίαν κόχην.

— Σὲ συγχίρω λοιπὸν, διότι φαίνεται ὅτι ἡ μνηστὴ σου εἶναι ἀγγελόμορφος· εὐχομαι μόνον ἡ τόση ὁμοιότης νὰ περιορίζεται εἰς μόνον τὰ φυσικὰ προτερήματα.

— Συκοφαντεῖς ἴσως τὴν ἄγνωστόν σου νέαν, καθόσον ἐνδέχεται νὰ ἦτον τιμὴ, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν διαγωγὴν της πρὸς τὸν Μερβίλ.

— Ταλαίπωρε! προκείμενου περὶ ἀρετῆς, τί ἀποδεικνύει ἐν ῥάπισμα;

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ο ΟΥΕΣΟΥΙΟΣ (1).

Ἐν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἅμα δὲ φρικαλεωτέρων διακοσμημάτων τῶν περιχώρων τῆς Νεαπόλεως εἶναι ὁ Οὐεσουίος, ὑψέστιον καίμενον ὀκτὼ μίλια μακρὰν, βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως, σχῆμα ἔχον κωνοειδές, ὕψος 3600 ποδῶν ἀνωθεν τῆς θαλάσσης καὶ βάσιν 30 μιλίων περιφερείας.

Τὸ ὄρος τοῦτο ὑπὸ μὲν τοῦ Στράβωνος καλεῖται Οὐεσουίος, ὑπὸ δὲ τοῦ Γαληνοῦ Βεσβίος, ὑπὸ τοῦ Σικελιώτου Διοδώρου Οὐεσουίου καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Λατίνων Vesuvius, Vesevus, Vesuvius· ὑποτίθεται δὲ λέξις παλαιογενὴς, σημαίνουσα πῦρ ἐσβεσμένον. Ὁ Οὐεσουίος ἐσχηματίσθη, ὡς πάντα τὰ ὑψέστια, ἐξ ὕλων προσελθουσῶν ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς· ἐμέσων δὲ κατὰ τὰς συνεχεῖς ἐκρήξεις του παντοδαπὰς ὕλας, δὲν τηρεῖ αἰετοῦ τὸ αὐτὸ ὕψος. Ὁ καθηγητὴς Σκάκης κατὰ τὸ 1822 εὗρεν αὐτὸν ὑψηλότερον ἀπὸ τὸν Νόλετ, τὸν καταμετρήσαντα αὐτὸν τὸ 1749. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι πολὺ ὑψηλοτέρα, ἐὰν ἐξ ὁπῶν τινῶν, κάτωθεν τοῦ κρατῆρος, ἀναφαινομένων ἐν ὥρᾳ ἐκρήξεων, δὲν ἐξήρχοντο ἀρκετὰ ὕλαι. Ἡ ἐκρήξις τοῦ 1822 ἀπέσπασε μέγα μέρος τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, μετέβηκε

(1) Ἰδεὶ φυλλάδ. 413 καὶ 415, σελ. 102 καὶ 143.

τὸ χάσμα τοῦ κρατῆρος εἰς σχῆμα ἑλικοειδές, καὶ ἐνῶ ἄλλοτε ἠδύνατό τις νὰ ἰδῇ τὸ βάραθρον ἐγγυτέρω, καθίσταται ἤδη καὶ δυσχερὲς καὶ κινδυνώδες.

Πρὸ τῶν διαρρήξεων καὶ τῶν ὀπῶν τῶν συνεχῶς καπνίζουσῶν περὶ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, ὅπου ὕδρι καὶ ἐξογκώσεις μικραὶ ἐσχηματίσθησαν, πολλοὶ ἐπρέσβευσαν ὅτι διὰ τῆς λάβας καὶ τῶν κατερχομένων ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ κρατῆρος ὕλῶν, ἤθελε πληρωθῇ ἡ κοιλάς ἡ διαχωρίζουσα τὸν Οὐεσοῦτον τοῦ ἐτέρου παρακκλιμένου καὶ ἰσομεγέθους ὄρους τοῦ καλουμένου *Somma*, ὅπερ κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν εἶναι προγενέστερον ὑψέριον τοῦ Οὐεσοῦτου. Καίτοι τὰ συστατικὰ τοῦ ὄρους παρέχουσι λόγους ἰσχυροὺς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ Οὐεσοῦτος ἦτον ἐνεργὸς πρὸ πλείστων αἰώνων, οἱ πρὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἱστορικοὶ οὐδαμῶς ἐκρήξεως ποιοῦσι μνείαν. Ὁ Διόδωρος (Α' 21) ἱστορεῖ ταῦτα· « Καλεῖται δὲ νῦν ὁ λόφος Οὐεσοῦτος, ἔχων πολλὰ σημεῖα τοῦ κεκαῦσθαι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. » Οἱ περὶ τὸ ὄρος οὖν μέχρι τοῦ 79 μ. Χ. κάτοικοι, καὶ τοὶ παρηνωχλοῦντο ὑπὸ σεισμῶν, βλέποντες αὐτὸ, ἐκτὸς τῆς κορυφῆς, τοσοῦτον κατάφυτον, ὥστε ἐπὶ Κλαυδίου Πούλκρου εἶχον κυρτὴν 84 τοξόται ἐν τοῖς δάσει καὶ σπηλαίοις αὐτοῦ, διετέλουν ἐν ἄκρῃ ἡσυχίᾳ. Ὅθεν καὶ ὁ Στράβων λέγει· « Ὑπέρκειται δὲ τῶν τόπων τούτων ὄρος τὸ Οὐεσοῦτον, ἀγροῖς περιοικούμενον παγκάλους πλὴν τῆς κορυφῆς· αὕτη δ' ἐπίπεδος μὲν πολὺ μέρος ἐστίν, ἄκαρπος δ' ὅλη, ἐκ δὲ τῆς ὀψευς τεφρώδης καὶ κοιλάδας φαίνει σπαραγγώδεις πετρῶν αἰθαλωδῶν κατὰ τὴν χροάν, ὡς ἂν ἐκβεβρωμένην ὑπὸ πυρὸς, ὡς τεκμαίροιντ' ἂν τις τὸ χωρίον τοῦτο καίεσθαι πρότερον καὶ ἔχειν κρατῆρα πυρὸς σβεσθῆναι δ' ἐπιλείπουσιν τῆς ὕλης » (247).

Τὴν 23 Νοεμβρίου μηνὸς 79, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου, προηγήθεντων τρομερῶν σεισμῶν καταστρεψάντων τὰ περίχωρα τῆς Καμπανίας, ὁ Οὐεσοῦτος ἐξυπνᾷ αἰφνης τοῦ ἀπ' αἰώνων ληθάργου του, ποιεῖται ἀπαραδειγμάτιστον ἐκρήξιν, ἐκχέει ἀκαταλόγιστον ποσὸν λάβας, λίθων, μύδρων, σκωρίας, πυρὸς, βροχῶν, στάκτης, καπνοῦ, καὶ καταθάπτει τὰς ὠραίας πόλεις Ἡράκλειον, Πομπηίαν, Σταβίαν καὶ ἑτέρας πλησιοχώρους πόλεις τε καὶ κώμας. Ἐκτοτε καὶ τοὶ δὲν ἐπεδόθη μὲν εἰς τοσοῦτω μακροχρόνιον ὕπνον, διὰ συνεχῶν ὁμῶς ἐκρήξεων κατατρομάζει τοὺς κατοίκους τῶν αὐτῆς παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἀνεγερθεῖσιν πόλεων. Δευτέρα δὲ σημαντικὴ ἐκρήξις ἱστορεῖται ἡ κατὰ τὸ 203, καθ' ἣν οἱ μυκηθμοὶ καὶ αἱ βρονταὶ τοῦ ὄρους πρὸ μηνῶν κτεθορύβουν τοὺς κατοίκους ὡς καὶ αὐτῆς τῆς μακρὰν κειμένης πόλεως Καπούης. — Ἡ στάκτη τῆς ἐκρήξεως τοῦ 472, λέγεται ὅτι ἔφθασε μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀκολουθῶς τοιαῦται ἐγένον-

το κατὰ τὰ ἔτη 512, 685, 993, 1036, 1049, 1138, 1306, 1500, 1631 ὅτε ἐφονεύθησαν κατ' ἄλλους μὲν τρεῖς, κατ' ἄλλους δὲ δέκα χιλιάδες ἀνθρώπων. Ἐπειτα τὸ 1660, 1682, 1694, 1698, 1704, 1737, 1730, καθ' ἣν ἀνυψώθη λίαν τοῦ ὄρους ἡ κορυφή. Εἶτα τὸ 1737, 1751, 1754, 1759, 1760, ὅτε ἤνοιξαν δεκαοκτὼ στόματα, τὰ πλείστα πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους. Ἀκολουθῶς τὸ 1765, 1767, 1776, 1778, 1779, 1794, ὅτε ἡ μὲν λάβα διατρέξασα πλείστον δρόμον εἰσῆλθεν ὡς χεῖμαρρος εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ δὲ στάκτη καὶ ὁ καπνὸς, καλύψαντες τὸ ἡλιακὸν φῶς, ἠνάγκασαν τοὺς κατοίκους τῆς Καζέρτης νὰ περιπατῶσι μετὰ φανῶν ἐν χειρὶ ἡμέρας.

Ἔτεροι ἐκρήξεις ἄξιαι λόγου ἐγένοντο τὸ 1810, 1813, 1821, 1834, 1837, 1846, 1847, 1848, 1850, ὅτε ἐξέλιπον τὰ ὕδατα τῶν φρεάτων καὶ τῶν πηγῶν. — Κατὰ δὲ τὰς ἐκρήξεις τοῦ Μαιου καὶ Δεκεμβρίου τοῦ 1855 προηγήθησαν σεισμοί, ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ ὄρους ἄφθονος ἀριθμὸς κανθάρων, ἡ μαγνητικὴ βελόνη τοῦ παρὰ τὸν Οὐεσοῦτον ἀεροσκοπεῖου ἔδειξε παραδόξους μεταβολάς, καὶ ἡ ἐξεληθοῦσα ὕλη ὑπελογίσθη εἰς 1714 ἑκατομμύρια κυβικῶν σπιθαμῶν.

Ὁ ἀεὶς Ῥωμανέλης ἱχνογραφεῖ τὰς ἐκρήξεις μὲ φρικωδέστατα χρώματα, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁσάκις ἐκ τοῦ κρατῆρος καὶ ἐτέρων περὶ αὐτὸν χασμάτων ἐξέρχονται θορυβωδῶς χεῖμαρροι ἀνημμένης λάβας, καὶ οὐρανομήκεις φλόγες ἐκσπενδονίζουσαι μύδρους, σάκην, καπνὸν, δι' ὧν τὸ μὲν ἡλιακὸν φῶς διασκοτίζεται, ἡ δὲ σκοτεινότερα νύξ διὰ τῶν φλογῶν φωτίζεται καὶ διαλάμπει.

Ἡ λάβα ἐπὶ πλείστον χρόνον τηρεῖ τὴν ἐκυτῆς θερμότητα, ψυχραίνουμένη δὲ ἀποσκληροῦται τόσον, ὥστε αἱ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Πομπηίας ὁδοὶ ἐλιθοστρώθησαν δι' αὐτῆς. Μετὰ τὰς ἐκρήξεις συνήθως ἀναπτύσσεται τὸ ἄζωτον καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἐξ ὧν πολλοί, ἐν ὑπογείοις κατὰ τὸ 1794 καὶ 1822, ἐθανατώθησαν.

Παρὰ τὰς παραλίαις τῆς Μεσημβρινῆς Ἰταλίας ὑψοῦντο ἄλλοτε πύργοι ἕνεκα τῶν πειρατῶν. Οἱ κάτοικοι δὲ τῶν πολλάκις καταστραφείσιν πόλεων, ἀθροίζόμενοι περὶ τοὺς πύργους τοὺς παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Οὐεσοῦτου, ἐσχημάτισαν πόλεις, περὶ τὸ 1319 τὴν Torre Annunziata, λαβοῦσαν τὸ ὄνομα παρ' ἐνὸς ἐκκλησιδίου τῆς Ἀναλήψεως, τὴν περὶ τὸν αὐτὸν αἰῶνα πολλάκις καταστραφείσαν ἐπὶ Φριδερίκου Β' Torre del Greco, τὴν Portici σκαπίζουσιν πλείστον μέρος τοῦ ἀρχαίου Ἡρακλείου, καὶ τὴν Καστελλαμάρε, παρὰ τὴν ἄλλοτε Σταβίαν, ὁ λιμὴν τῆς ὁποίας ἀπὸ τινῶν ἐτῶν διακοσμεῖται μὲ τὴν οὐρανόχρουν ἑλληνικὴν σημαίαν, ἕνεκα τῶν

κοιμίζοντων ἑλληνικῶν πλοίων ὅλον σχεδὸν τὸν ἐν-
ταῦθα δαπανώμενον σῖτον.

Τὸν Οὐεσούιον παρέχοντα ἄφθονον ὕλην καὶ θιο-
λόγοις, καὶ ἀρχαιολόγοις, καὶ ὀρυκτολόγοις, καὶ φυ-
σιολόγοις, καὶ ζωγράφοις καὶ ποιηταῖς, ἐπεσκέφθη-
σαν ἐπίσημοι περιπηγηταὶ καὶ ἐξοχοὶ ἱστορικοί· διὰ
τοῦτο πλεῖστοί εἰσιν οἱ περὶ αὐτοῦ γράψαντες. Αἱ
πρὸς τὸν Τάκιτον ὅμως δύο ἐπιστολαὶ τοῦ νεωτέρου
Πλινίου (Plin. Libr. VI Epist. 16 καὶ 20), τοῦ ἐξ-
ιστοροῦντος μετὰ λεπτομερείας τὰ κατὰ τὴν πρώτην
τοῦ 79 τρομερὰν ἐκρήξιν καὶ τὸν ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ
θάνατον τοῦ θεοῦ τοῦ γέροντος Πλινίου, ἐνούμεναι
μετὰ συγγραφῶν νεαπολιτανῶν ἐπιστημόνων, ἀρκοῦσι
νὰ περιγράψωσι τὴν βιογραφικὴν τοῦ πυριφλεγέθον-
τος τούτου.

Ὁ ἐπὶ τοσοῦτον ὅμως καταστρεπτικὸς Οὐεσούιος,
καταλιπάνας διὰ τῆς στάκτης καὶ τῶν κατερχομέ-
νων ὑλῶν τὰς γαίας τῆς Καμπανίας, κατέστησεν
αὐτὰς πλουσίαις τε καὶ καρποφόρους. Ὅσον συνε-
χέστεραι εἰσὶν αἱ ἐκρήξεις αἱ ἐκφέρουσαι ὕλας, το-
σοῦτον δαψιλέστερα καὶ πολυπληθέστερα τὰ προϊ-
όντα τῶν περὶ αὐτὸν γαιῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Στρά-
βων λέγει· «Τάχα δὲ καὶ τῆς εὐκαρπίας τῆς κύκλω
τοῦτ' αἴτιον, ὥστερ ἐν τῇ Κατάνῃ, φασὶ, τὸ κατα-
τεφρωθὲν μέρος ἐκ τῆς σποδοῦ τῆς ἀνενεχθείσης
ὑπὸ τοῦ Αἰτνέου πυρὸς εὐάμπελον τὴν γῆν ἐποίη-
σεν. ἔχει μὲν γὰρ τὸ λιπαῖνον καὶ τὴν ἐκपुरουμέ-
νην βῶλον καὶ τὴν ἐκφέρουσιν τοὺς καρπούς. Πλεο-
νάζουσα μὲν οὖν τῷ λίπει πρὸς ἐκπύρωσιν ἐπιτή-
δειον, καθάπερ ἡ θειώδης πᾶσα, ἐξικμασθεῖσα δὲ
καὶ λαβοῦσα σθέσιν καὶ ἐκτέφρωσιν εἰς καρπογονίαν
μετέβαλε.» Στρ. 247.

Ἐπλούτισεν εἰσέτι καὶ τὴν ὀρυκτολογίαν διὰ παν-
τοδαπῶν λίθων· ἐκ δὲ τινος εἵδους λάβας κατεργά-
ζονται ἤδη ἐν Νεαπόλει μετὰ θαυμαστῆς λεπτουρ-
γίας θήκαι, περιδέραια, βραχιόνια, ἐνώτια καὶ πλεί-
στα ἕτερα ἔργα, τιμώμενα ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Οὐεσούιου περὶ τὴν ἀνα-
τολὴν τοῦ ἡλίου θέα εἶναι θαυμασία, ἔνεκα τῆς
τοπογραφικῆς καὶ μηχανικῆς τοῦ ὄρους θέσεως.
Ἐντεῦθεν ὁρᾷ τις τὴν τυρρηνικὴν θάλασσαν, ἐν ᾗ σπο-
ραδικῶς ἐπιπλέουσιν ὠραιόταται νῆσοι, ἐπίσημοι
τινὲς διὰ τὰ μεταλλικὰ λουτρά των ὡς ἡ Ἰσχύα,
τινὲς δὲ διὰ φυσικὰ τινα φαινόμενα ὡς ἡ Κάπρη ἡ
ἔχουσα τὴν Grotta Azzurra. Ἐντεῦθεν βλέπει τις
τὸν Πυσιίλυπον, εἰς ὃν πρὸ τῆς μηχανητικῆς πυξίδος
οἱ θαλασσοποροῦντες, μετὰ πολυήμερον καὶ τρικυ-
μιώδη πλοῦν, κατέπαυσεν τὰς λύπας των· τὴν πολυ-
μέγαρον καὶ ἀμφιθεατρικῶς κειμένην Νεάπολιν·
αὐτὸς καταφύτους λόφους καὶ πεδιάδας τῆς Καμπαν-
ίας, τὰς κεκοσμημένας διὰ πολλῶν ἐπαύλεων καὶ
διαβρεχομένας ὑπὸ τοῦ Σάρνου· τὴν σειρὰν τῶν Ἀ-

πεννίνων, ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐξέρχεται
μεγαλοπρεπῶς ὁ ἥλιος· ἐπὶ τέλους τὰς εἰς τοὺς πρό-
ποδας τοῦ ὄρους πόλεις Portici, Torre del Greco,
καὶ Torre Annunziata, τῶν ὀρέων οὐδεὶς ἐπισκε-
πτόμενος τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, δύναται νὰ ἐγγυη-
θῇ τὴν ἀσφάλειαν ἀπὸ τὸν ὀργίλον καὶ ἰδιότροπον
Οὐεσούιον. Πάντες οὖν οἱ ἀναβαίνοντες αὐτὸν, καὶ
τοὶ δύσβατον καὶ πολύμοχθον, μαγεύονται ὑπὸ τῆς
ἀνεκφράστου ταύτης θέας.

Πρὸ τινος χρόνου Ἑλληνίς τις, διακεκριμένης ἀ-
γωγῆς, διατρίβουσα ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ Κυρία Α...· μοὶ
ἔλεγεν «εἰμὶ ἀπηνυδησμένη· χθὲς ἀνέβην περὶ τὸν
Οὐεσούιον ἕως εἰς τὴν κορυφὴν, φαίνεται μοι νὰ
καίωσιν εἰσέτι οἱ πόδες μου· πλὴν εὐχαριστήθην.—
Τί; ἀνέκραξα. — Ναὶ, ἀνέβην περὶ, μοὶ ἀπήντησε,
μὴ ἀνεχομένη νὰ ἀκούω τὰς Ἀγγλίδας κομπορρη-
μονούσας ὅτι μόναι αὐταὶ τολμῶσι νὰ ἀναβαίνωσι
τὸν δύσβατον καὶ ἀκροσφαλῆ Οὐεσούιον.» Ἐπήνεσεν
τῆς εὐγενοῦς ταύτης Ἑλληνίδος τὴν ἐθνικὴν ὑπερη-
φάνειαν

Τὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὑφesiείοις παρακολου-
θοῦντα φυσικὰ φαινόμενα, συμβαίνουσι καὶ εἰς τὰς
ἐκρήξεις τοῦ Οὐεσούιου· διότι μετὰ τὰς ἐκρήξεις,
ἐνῷ μακρόθεν ὁ ὀρίζων εἶναι καθαρὸς καὶ ἀνέφελος,
περὶ τὸ ὄρος συμβαίνουσι τρικυμῖαι, καταιγίδες,
θύελλαι, λαίλαπες, ῥαγδαῖαι καὶ ἄφθονοι βροχαί, αἰ-
τινες καὶ ἀνθρώπους πολλάκις ἐθανάτωσαν, καὶ οἰ-
κίας κατηδάφισαν, καὶ κτήματα κατεπλημύρισαν.

Ὁ Οὐεσούιος ὑπὸ τὴν ὀρυκτολογικὴν ἐποψιν θεω-
ρούμενος, προσήνεγκεν ἀνεξαντλήτους ἐπιστημονικὰς
εἰδήσεις. Ὁ ἐπεξερχόμενος τὸν Γ. Δε-Βόττην, τὸν
ἀδελφὸν Βρεῖσλάκ καὶ πλείστους ἄλλους πληροφορεῖται
περὶ τούτου.

Ὁ Οὐεσούιος ἀπὸ τοῦ 1862 ἤρμεν, καὶ ἀπὸ ἐνὸς
ἔτους οὔτε καὶν καπνίζει. Τὸ ὑφesiεῖον τοῦτο ὁσά-
κις ἐκρήγνυται εὐεργετεῖ μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης
καὶ κατ'ἐξοχὴν τὴν Ἑλλάδα, μεθ' ἧς δι' ὑπονόμων θὰ
συνδέεται· διότι ἡρεμοῦντος αὐτοῦ ἡ ἡμετέρα χειρ-
σόνητος, μετὰ τῶν παρκακειμένων αὐτῇ νήσων, ὑπὸ
σεισμῶν καὶ καταστρεπτικῶν σεισμῶν ἔπαθε.

Ν. ΚΑΤΡΑΜΗΣ Ἀρχιμανδρίτης
τῆς ἐν Νεαπόλει Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἀξιότιμε φίλε,

Ἐν τινι παρὰ τὴν πόλιν ἡμῶν τουρκικῷ νεκροτα-
φείῳ εὗρον κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος τὴν ἐπομένην
ἐπιγραφὴν, ἥτις φαίνεται οὕσα τῆς ἐποχῆς, ἐν ᾗ
εἰσέτι ἐπεκράτει ἐν τῇ Βυζαντινῇ Αυτοκρατορίᾳ ἡ